

ROMANA

Donna Alward

Dupla adag boldogság

Jackie Braun

Sztárpáros

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Donna Alward, 2020 – Vinton Kiadó Kft., 2022
A ROMANA 749. eredeti címe: *The Billionaire's Island Bride*
(Harlequin Mills & Boon, Romance)
• Magyarra fordította: Szabó Júlia

© Harlequin Books S. A., 2010 – Vinton Kiadó Kft., 2022
A Romana 750. eredeti címe: *Star-Crossed Sweethearts* (Harlequin Mills & Boon, Romance)
Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2012)
• Magyarra fordította: Simon András

Nyomtatásban megjelent: a ROMANA 749-750. számában, 2022
Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-550-3

• Kép: Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2022

- A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.
- Felelős kiadó: dr. Bayer József
- Főszerkesztő: Vaskó Beatrix
- Telefon: +36-1-781-4351; e-mail cím: info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:
www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Donna Alward

Dupla adag boldogság

1. FEJEZET

Brooklyn Graves már jóval azelőtt hallotta a helikopter rotorjának hangját, hogy megpillantotta volna magát a járművet. Kezét a szeme fölé emelte, úgy figyelte, ahogy a helikopter megkerüli az öblöt, majd elindul a Chetwynd-udvarház felé.

Ernest Chetwynd ugyanis eladta a földjét egy Cole Abbott nevű gazdag amerikainak, és Brooklyn tudta, hogy a férfi egy napon megjelenik majd a szigeten.

Miután a helikopter leszállt, elült a fülsüketítő zaj, újra csend lett, és csak a sziklás partot csapkodó hullámok hangját lehetett hallani. A leszállópályát még Ernest építtette, aki szintén használt hébe-hóba helikoptert. Egyszer Brooklyn születésnapján még a lányt is meghívta egy sétarepülésre az új-skóciai partvidéken. Csodálatos látvány volt a magasból látni az égbe nyúló sziklákat, az apró szigeteket, a kicsiny, homokos öblöket.

Ernest legalább hetvenöt éves volt, amikor Brooklyn megismerte, de az évek során jóbarátok lettek. A viszonyukat kölcsönös tisztelet jellemezte, és a lány mindig jól érezte magát az öreg társaságában.

Ernest régebben a feleségével élt a hatalmas udvarházban, ahol gyakran meglátogatták őket a gyerekeik és az unokáik. Marietta halála után azonban minden megváltozott. Hiába igyekezett Brooklyn segíteni, és enyhíteni az idős férfi magányán, kiderült, hogy a közel ezer négyzetméteres épület túl nagy egy megözvegyült öregembernek.

Brooklyn a sziget délkeleti részén élt egy paradicsomi kis birtokon, amit még a dédszülei hoztak létre. A földjei távol estek mindentől, és ezért különösen nagy volt itt a csend és nyugalom. Szeretett itt élni, még akkor is, ha gyakran ellátogatott csónakon a szárazföldre. Bevásárolt, barátokkal találkozott, utána azonban mindig visszatért önkéntes száműzetésébe a Bellwether-szigetre. Ez volt az ő külön bejáratú kis földi paradicsoma.

Amit máris fenyegetve érzett az új szomszéd miatt.

Miután hetekig bútorokat és egyéb használati tárgyakat szállítottak a szigetre, végre a „méltóságos úr” is megérkezett.

Noha elkerülhetetlen volt, hogy ez egyszer bekövetkezik, Brooklynt rosszkedvűvé tette a hír.

Vett egy nagy levegőt, sarkon fordult, aztán elindult a sziget belseje felé. Minél távolabb került a tengertől, annál kevésbé kuszálta össze hosszú haját a szél, és annál kevésbé lehetett hallani a hullámok zúgását. A több mint százéves ház mögötti kertben megállt. Szeptember közepe volt, a kert terményei jórészt már beértek, Brooklyn be is takarította őket. Száraz és meleg volt a nyár, a termésre igazán nem lehetett panasza.

Gyerekként itt töltött minden nyarat. Úszott a tengerben, megszáradt a homokban, aztán segített a nagymamájának a kertben, és órákat töltött a függőágyban egy jó könyv társaságában. A gyerekkora összes szép emléke ehhez a szigethez kötődött. Amikor aztán úgy érezte, hogy összecsapnak a feje felett a hullámok, visszatért ide. A helyre, ahol mindig biztonságban érezte magát, és ahol mindig boldog volt. És aztán itt ragadt.

Am csendes boldogságára most váratlan veszély leselkedett: egy héttel ezelőtt Cole Abbott vételi ajánlatot tett a földjére.

Brooklyn természetesen azonnal visszautasította. Pedig egyáltalán nem volt mindig könnyű itt élni. A spontán bevásárlás ismeretlen fogalom volt, csakúgy, mint az, hogy összefusson a barátaival vacsorára. Mindent gondosan, jó előre meg kellett terveznie. Télen meg minden szigetlakó teljesen el volt szigetelve a külvilágtól. Brooklyn fogadni mert volna rá, hogy az első itt töltött telét követően Cole Abbott villámgyorsan visszamenekül a szárazföldre. Vagyis nincs mitől félnie. A fickó csak az elkövetkező két-három hónapban lesz a terhére, utána aligha. Új játékszere, a sziget hamar el fogja veszíteni a vonzerejét a szemében.

Vagyis a lánynak egyetlen tennivalója volt: kitartani. Az meg menni fog, hiszen volt benne

gyakorlata.

Cole fogta az utazótáskáját, kiugrott a helikopterből, aztán búcsút intett a pilótának, és lendületesen elindult a ház felé. Már a kertenél járt, amikor a nagy gépmadár újra a levegőbe emelkedett.

Néhány nap múlva, a komppal megérkeznek a munkások, akik elkezdik a szükséges felújításokat. Aztán október elején elkezdődik az első szeminárium az egyik cége dolgozóinak. Négy nap teljes nyugalomban, amikor internet és telefon nélkül eszmét cserélhetnek az elkövetkező időszak piaci stratégiájáról és az egyéb ötletekről.

Cole megtervezte a menüt is, a sportprogramokról sem feledkezett el, de a csapat használhatja a pezsgőfürdőt, vagy akár kimehetnek a tengerpartra is. A lényeg, hogy megszabaduljanak a napi stressztől, ami az irodában éri őket. Ha valahol, itt újra felfedezhetik, miért is szerettek bele a munkájukba valamikor évekkel ezelőtt.

Nem is olyan régen Cole-nak is nagy szüksége lett volna egy ilyen programra. Teljesen kiégett, és emiatt jó időre visszavonult az üzleti élettől. Ráadásul egészségileg sem bírta a hajtást. Noha még csak harmincöt éves volt, az orvosai figyelmeztették, hogy ha nem akar szívinfarktust kapni, muszáj mérsékelnie a tempót. Az apja szíve ötvenhárom év után adta fel a harcot, szóval nem csoda, hogy Cole komolyan vette a figyelmeztetést.

Ő sosem végzett félmunkát. Ha belefogott valamibe, azt teljes erőbedobással csinálta. Akkor is, ha nem egy üzleti célt akart elérni, hanem az élete volt a tét.

Ledobta a táskáját az ajtó elé, aztán hirtelen ötletnek engedelmességgel lesétált a strandra. Ahhoz képest, hogy már szeptemberre járt, elég meleg volt az idő. Cola lehúzta a cipőjét és a zokniját, feltúrta a nadrágját, és mezítláb sétált le a vízig. Az Atlanti-óceán jéghideg vize nyaldosta a bokáját, de nem bánta.

Valóságos égi jelnek tűnt számára, amikor az ingatlanosa, Jeremy megtalálta neki ezt a szigetet, éppen akkor, amikor ő elhatározta, hogy változtat az életén. Egy percig sem habozott, nekilátott, hogy felvásárolja az egészet.

Nagyjából egy órát töltött a parton, aztán visszatért a mintegy ezer négyzetméteres házhoz. Volt itt minden, amire csak szüksége lehetett. A garázsban elektromos golfautó állt, amivel be lehetett járni a szigetet, egy fűnyíró traktor, hogy gondozni lehessen az udvarházat körülvevő hatalmas parkot, de volt ott egy kisméretű hókotró is.

Nem mintha Cole itt akarta volna tölteni a telet. Harmincöt évesen nem készült szerzetesi életet élni, meg aztán voltak kötelezettségei is, hiszen az apja halála után át kellett vennie az öreg cégeit. És bár megtanulta a munka oroszlánrészét másra bízni, azért neki is maradtak feladatai.

Úgy tervezte, körülbelül évente négy hónapot tölt majd a szigeten, hogy szemináriumokat szervezzen a cége munkatársainak. A fennmaradó nyolc hónapban pedig Manhattanben él és dolgozik, ahogy eddig is.

A bútorai már ott álltak, abban a szobában, amelyet hálósobának választott. A hatalmas ablakok délnyugatra néztek, a partra és a végtelen óceánra. Oldalt, a fák között egy kisebb ház terméskőből épült kéménye látszott.

Brooklyn Graves lakott abban a házban. Egy makacs teremtés, aki vonakodott a földcskéjét eladni Cole-nak, pedig már csak ez a parcella kellett ahhoz, hogy a férfi elmondhassa, az egész sziget az övé.

Ez kicsit megbonyolította a dolgokat. Cole felvett egy házaspárt, akik a házzal és a kerttel törődnek majd. Ők pillanatnyilag a garázs fölötti kis lakásban éltek, de Cole igazából Brooklyn Graves házáat szánta nekik.

Már amennyiben rá tudja beszélni ezt a makacs teremtést az eladásra. Tulajdonképpen mi az ördögöt csinál egy egyedülálló nő ezen az isten háta mögötti helyen?

Cole nem sokat tudott róla, csak annyit, hogy az a föld már nemzedékek óta a családja birtokában van, illetve, hogy van valami vállalkozása. Ha jól emlékezett Jeremy beszámolójára, kötött holmikkal foglalkozik.

Alighanem minden vonzerejét latba kell vetnie, hogy megszerezhesse a földjeit. Szóval a

látogatás elkerülhetetlen. Ha szerencséje van, az öreglány még teával és aprósüteménnyel is megkínálja. Mert aki kötöttáruval kereskedik, az nyilván csak idős hölgy lehet. Egy megátalkodott vén boszorkány. Szóval Cole-nak alighanem fel kell kötnie a nadrágját, ha meg akarja győzni.

Nem sok kedve volt a látogatáshoz, de tisztában volt vele, hogy minél hamarabb átmegy, annál jobban jár. Ha halogatja a bemutatkozást, azzal csak ronthat a helyzetén.

Ezt átgondolva mindjárt útnak is indult.

Mindössze tíz percbe telt, míg átsétált, és Cole élvezte a rövid túrát. Amikor feltűnt előtte a kicsiny, fehérre meszelt parasztház, meglepetten megtorpant. Kétségkívül ősrégi épület volt, de nagyon jó állapotú. A veranda korlátját frissen mázolták, a kőlépcsők szélén jókora agyagcserepekben buja virágok nyíltak. Nem volt benne semmi különleges, mégis otthonos, hívogató látványt nyújtott. Az egyetlen, ami hiányzott hozzá, hogy teljes legyen a kép, egy kutya volt.

Ebben a pillanatban Cole meg is hallotta az ugatást, majd feltűnt egy golden retriever. Lógó nyelvvel, farkcsóválva szaladt a férfi felé, szóval csöppet sem tűnt fenyegetőnek. Amikor odaért hozzá, várakozóan leült, mintha simogatásban reménykedne, és Cole nem is tudott ellenállni a kísértésnek, hiszen imádta a kutyákat.

– Marvin! Ide! – törte meg az idillt egy szigorú hang, mire Marvin felpattant, és megindult visszafelé. Cole is felegyenesedett.

Amikor meglátta a ház asszonyát, úgy meglepődött, hogy megfedkezett a szépen megfogalmazott üdvözlő beszédről. Egy minimum középkorú, de inkább idősebb hölgyet várt. Egy vénkisasszonyt. Ehhez képest egy harminc körüli, hosszú, aranyszőke hajú lány állt előtte, aki testre simuló farmert viselt.

Ő lenne Brooklyn Graves?

– Gondolom, maga Mr. Abbott – szólalt meg a lány, és Cole csak akkor döbbsent rá, hogy jó ideje némán bámulja. Biccentett, és a kezét kinyújtva közelebb lépett.

– Igen. Cole Abbott vagyok. Örülök, hogy megismerhetem.

De még mennyire örülök!

A nő ajka nem húzódott mosolyra, de elfogadta a jobbát. Innen közelebről Cole azt is látta, hogy szeplős az orra. A szeme meg kék, mint a végtelen óceán. A kézfogása meleg volt, erőteljes, a tenyerén lévő bőrkeményedések arról tanúskodtak, hogy nem kevés fizikai munkát végez.

– Mit tehetek önért, Mr. Abbott?

– Kérem, szólítson Cole-nak. – A férfi rávillantott egy megnyerőnek szánt mosolyt. – Elvégre szomszédok vagyunk.

– De ha magán múlik, akkor már nem sokáig – szúrta oda a lány. – Tudja mit, megkímélem, a felesleges szájtépéstől: a földem nem eladó.

Cole-nak kellett néhány másodperc, hogy összeszedje magát a nyílt elutasítás után, de végül egy halovány mosolyt is össze tudott hozni.

– Ezt már tudom, Miss Graves. Tényleg csak azért jöttem, hogy bemutatkozzam. Mert tudja, ha még mi ketten sem beszélünk egymással, akkor tényleg nagyon magányosan telnek majd az itteni hónapok.

– Ha nem akar kitérni innen, akkor biztosíthatom, hogy a legjobb barátok leszünk. – Brooklyn kihívóan csípőre tette a kezét.

Cole úgy határozott, őszinte lesz. Már csak azért is, mert a lány minden jel szerint átlát rajta.

A megnyerő és barátságos arckifejezése helyett az üzletiesen komoly ábrázatát öltötte fel.

– Nem akarok hazudni magának. Természetesen továbbra is szeretném megvásárolni a birtokát. És biztosíthatom, az ár, amit fizetek, bárhol a világon nagyon kellemes lakhatást tesz lehetővé önnek.

Az eddigi legmagasabb ajánlata háromszázötvenezer dollár volt – nem is rossz pénz egy kicsiny, felújításra szoruló épületért az isten háta mögött, meg egy kikötőért, amely már jócskán túl volt a fénykorán.

– Akár egymilliót is megérne magának, ha elmennék innen?

Cole a legszívesebben felkacagott volna örömeiben, de üzletember volt, tudott uralkodni magán.

A sziget többi részéért összesen hétmilliót fizetett ki, szóval egymillió nem is volt olyan sok a földek mintegy egyhatodát kitevő birtokért, a házért és a kikötőért.

– Akár annyit is – felelte óvatosan. Jeremy volt az, aki a lehető legalacsonyabban akarta tartani az árat, Cole sosem zárkózott el attól, hogy többet kínáljanak Brooklynnak.

A lánynak arcizma sem rezdült, egykedvűen fordult el.

– Hát ezt kötve hiszem – vetette oda, aztán elindult a háza felé. – Gyere, Marvin!

A kutya rögtön felugrott, és megindult utána. Cole kissé zavartan bámulta, ahogy bemennek az épületbe, és Brooklyn nyomatékkal becsapja maguk után a szúnyoghálós ajtót.

Nem zavarta, hogy az első ütközetet elveszítette, mert tudta, hogy a háborúnak még nincs vége. Végül mindig megkapta, amit akart. Minél nehezebbnek tűnt a győzelem, annál nagyobb lelkesedéssel vetette bele magát a harcba.

Brooklyn a kedvenc foteljában ül és kötögetett. Ezúttal magának készített sálat, de ugyanolyan nagy gonddal járt el, mintha a sál eladásra készült volna. Egy pillanatra megállt, hogy megcsodálja a művét.

A kézimunka megnyugtatta, márpedig most erre volt a legnagyobb szüksége. Miután tegnap találkozott Cole Abbott-tal, vagy félóráig állt a csukott ajtó mögött, és minden ízében reszketett. Bár keményen lépett fel, gyűlölte a vitákat, veszekedéseket. Már csak azért is, mert félt, hogy ilyenkor rátör egy pánikroham.

Marvin megérezte, hogy nincs jól, és egész este nem mozdult mellőle.

Az, hogy a szigetre költözött, egyfajta menekülés volt, a terápiája része. Végül azonban megszerette azt a nyugodt, meglepetésektől mentes életet, amit itt felépített. Persze időnként magányos volt, de azért vannak ennél szörnyűbb dolgok is.

Miközben elmerült a gondolataiban, egyre lassultak a mozdulatai. Talán nem ártana, ha holnap kimenne a szárazföldre. Vásárolna, és persze beülhetne Jennel vagy Delilah-val egy kávéra. A két nővér vezette a kézimunkaboltot, ahol a gyapjúfonalat vásárolta.

Türelmesnek kell lennie, a dúsgazdag Mr. Abbott úgysem marad itt örökké. Ez a sziget is csak egy játékszer számára, és bizonyosan hamar ráun majd az új játékára. Néhány hónap, és Brooklyn élete visszatérhet a régi, rendes kerékvágásba. Mintha sosem találkozott volna Cole Abbott-tal.

Még a reggeli köd borította a szigetet, de tíz körül kisütött a nap, és kellemesen felmelegítette a levegőt. Brooklyn a vállára vetette legnagyobb táskáját, amelyikbe gond nélkül belefért mind az öt összekészített csomag. A kötött kézimunkáit ugyanis online értékesítette, és egész jól fogytak a termékei.

Ahogy túljutott az út kanyarulatán, és meglátta a kikötőt, meghökkent, mert a mólónál egy másik csónakot is észrevett. Meg Cole-t, aki egy ismeretlen férfival beszélgetett. Az idegen időnként körbefordult, és okostelefonjával készített egy-egy felvételt az öbölről.

Hát ezek meg mi a csudát csinálnak ott?

Brooklynt feldúlta Cole felbukkanása, pedig erre számítania kellett volna, hiszen a kikötő közös használatú terület volt.

Amikor észrevette a lányt, Cole szélesen mosolyogva integetni kezdett.

– Jó reggelt, Miss Graves!

– Jó reggelt! – Brooklyn azt kívánta, bárcsak pórázra kötötte volna a kutyáját, mert a hálátlan dög lelkesen odarohant Cole-hoz egy simogatásra. Áruló!

– Marvin! Ide gyere! – kiáltott rá az ebre, ám az füle botját sem mozgatta, lehunyt szemmel élvezte, hogy Cole a hasát dögönyözi. – Megkérdezhetem, mit csinálnak itt? – Az ismeretlen férfira pillantott, aki épp a stég végében állt, és valamit írt a jegyzetfüzetébe.

– Az úr Mike Posey. – Cole felegyenesedett. – Hé, Mike, bemutatom Brooklyn Gravest, a kikötő másik tulajdonosát.

A férfi közelebb lépett és kezét nyújtott.

– Örülök, hogy megismerhetem, Brooklyn.

– Mike azért jött, hogy megjavítson itt néhány dolgot – magyarázta Cole. – És szeretném átépíteni a kikötőt, mert a jelenlegi mérete nem megfelelő.

– Átépíteni? Ezt hogy érti?

– Kibővíteni. Jelenleg nem tudnak itt kikötni nagyobb hajók. Ezért megkértem Mike-ot, hogy nagyobbítsuk meg a kikötőt, és ha már itt van, elvégez néhány kisebb javítási munkát is.

Brooklynt hosszú időre elnémította ez az arcátlanság.

– Ugye tudja, hogy nem egyedül a magáé a kikötő?

A férfi megnyerően elmosolyodott.

– Hát hogya. De ne aggódjon, Mike szívesen kiállít egy számlát a maga nevére is, ha szeretné kifizetni az átalakítás felét.

Brooklyn szívét jeges kézként szorongatta a rémület. Hogy tudna kifizetni ennyi pénzt?

– Ilyen döntést nem hozhat anélkül, hogy megbeszélne velem – jelentette ki élesen.

A hangjában csengő ingerültség Marvin figyelmét sem kerülte el, mert a kutya védelmezőn a gazdája mellé húzódott. Mike közben tapintatosan elvonult, úgy tett, mintha nagyon vizsgálna valamit a stég végében.

– Természetesen egyedül is kifizetem a számlát, amennyiben...

– Amennyiben eladom magának a részemét, mi? – sziszegte a lány. – Hát ezért van ez a cirkusz? Értelmetlen javítási költségekkel akar térdre kényszeríteni? Nos, ehhez nekem is lesz egy-két szavam. Ha hazaértem, első dolgom lesz felhívni az ügyvédemet, Mr. Abbott!

Egészen biztos volt benne, hogy a férfi csak az engedélyével végeztesse munkálatokat a kikötőben. Brooklynban forrt a düh. Miért van az, hogy a gazdagok azt hiszik, övük az egész világ?

– De Miss Graves...

– Egy szót se többet, Mr. Abbott! Biztos lehet benne, hogy ezek után kétfélmillióért sem adom el magának a földemet! Tudja, hogy a dédszüleim voltak ennek a szigetnek az első lakói? A dédnagyapám halász volt, akárcsak az üknagyapám. A nagyszüleim öt gyereket neveltek fel, és én gyerekkorom minden egyes nyarát itt töltöttem. Ismerem ennek a földnek minden négyzetméterét, és álmomban is jobban tájékozodom itt, mint maga valaha fog. – A lány szeme villámokat szórt. – Vegye tudomásul, hogy bár az egész sziget nem az én tulajdonom, de az a darabka föld, amin a házam áll, elválaszthatatlanul a részemé vált. Ugyanúgy nem adhatom el, ahogy a kezem vagy a lábam sem eladó.

A keze remegett, ahogy a vállán átvetett nagy szatyrot markolta.

– Megértettem – biccentett nyugodtan a férfi.

– És ha most megbocsát, kimennék a csónakkal a szárazföldre. Gyere, Marvin!

A kutya ezúttal habozás nélkül engedelmeskedett.

Brooklyn határozott léptekkel végigszaladt a stégen, eloldotta a motorcsónak kötelét, beugrott a járműbe és elindította a motort. Csak amikor már látótávolságon kívül ért, akkor sikerült valamelyest megnyugodnia.

Vett egy nagy levegőt, és próbálta meggyőzni magát arról, hogy jól érzi magát. Ennek az egésznek semmi köze ahhoz a... bizonyos dologhoz. Cole Abbott nem támadt rá fegyverrel, szóval igazából nem is került veszélybe.

Hátranézett, de már csak a végtelen vizet látta. Olyan volt, mintha csak álmodta volna az iménti találkozást.

De ha az új szomszéd nem jelent rá nézve konkrét fenyegetést, a jelenléte akkor is veszélyezteti a nyugalma. Brooklyn ugyanis ösztönösen ódzkodott minden változástól.

Vajon hányszor lehet mindent újrakezdeni?

Lehet, hogy eddig az volt a baj, hogy túl korán feladta?

Sebaj, ezúttal nem fogja! Minden erejét latba vetve meg fog küzdeni a földjéért. Ha kell, még a kevéske megtakarítását is hajlandó ügyvédre költeni, ha ez kell a sikerhez.

Cole-nak volt egy olyan érzése, hogy végérvényesen elrontott mindent. Pedig nem ez volt a szándéka. Igazából azt tervezte, hogy a kikötő kibővítésével és modernizálásával szerez jó pontot

Brooklynnál. Ám ahelyett, hogy bizonyította volna a jó szándékát, magára haragította a lányt. Hogy is vehette Brooklyn komolyan azt a buta viccet, hogy osztozzanak a javítási költségeken? Hogy csúszhatott ennyire félre ez az egész?

A szóváltást követően Cole is elhagyta a szigetet, most a szárazföldön tartózkodott, egészen pontosan a barátja és ingatlanosa, Jeremy Fisher tágas konyhájában. Kávéztak. Ezúttal csak ketten, mert harmadik barátjuk, Branson Black éppen New Yorkban tartózkodott, a házát próbálta eladni.

– Komolyan ügyvéddel fenyegetett? – Jeremy az ölében tartotta csecsemő kislányát, aki nemrég ébredt fel az ebéd utáni alvásból.

– Úgy ám – bólogatott Cole. – Tulajdonképpen azzal akartam kezdeni, hogy megnyugtatom, természetesen minden felmerülő költséget én fizetek. De olyan undok és elutasító volt, hogy nem tudtam megállni, visszaszóltam. Rettentően rossz néven veszi, hogy vételi ajánlatot tettem a telkére. – Elgondolkodva kortyolt bele a kávéjába. – Közölte velem, hogy kétfélmillióért sem adja el nekem!

Jeremy felnevetett.

– Nos, ez szíve joga, hiszen az az otthona. Nem is értem, mi bajod. Elég nagy az a sziget, ketten is elérték rajta. Úgysem akarsz egész évben ott lakni.

Cole eltöprengett.

– Hogy őszinte legyek, elsősorban a büszkeségem szenvedett csorbát. Nem szeretem, ha visszautasítanak. Lassan kezdek egyfajta kihívásként tekinteni erre a projektre, és egyre azon töröm a fejem, hogyan bírhatnám rá, hogy megváltoztassa a véleményét... Különben meg kell mondanom, kellemesen csalódtam, amikor először találkoztunk.

– Ezt hogy érted?

– Amikor azt mondtad, hogy kézimunkával foglalkozik, azt hittem, legalább ötvenéves. Nem számítottam rá, hogy ilyen fiatal és ilyen szép.

– Nocsak! – Jeremy leült a konyhaasztal mellé, és etetni kezdte a lányát. – Szóval bejön neked Miss Graves.

– Neked is bejönne. Tényleg lélegzetelállító. Hosszú, aranyszőke haj, kifejező, kék szempár, karcsú és hajlékony test... És már a kézfogásán is érződik, milyen erős. Persze muszáj is annak lennie, ha egyszer egyedül él ott, az isten háta mögött. Látnod kellett volna, hogy ugrott be a méretes táskájával a csónakba, és hogy indította el! Olyan természetességgel, ahogy más reggelente a pékhez tér be.

– Értem már. Egy erős nőt láttál, akinek nincs szüksége segítségre. – Jeremy kajánul elvigyorodott. – Hát nem érdekes?

– Hagyd már abba! – mordult rá Cole, aztán elnevette magát. Alapvetően szerette, ha a barátja úgy kötözködött vele, mint a régi szép időkben.

Aztán csak nézte, ahogy Jeremy cumiztatja a lányát. Noha nem volt odáig a gyerekekért, el kellett ismernie, hogy a kis Rose tényleg nagyon aranyos.

– És most mi a terved? – érdeklődött Jeremy.

– Fogalmam sincs. Talán vinnem kellene neki valami ajándékot, hátha azzal kiengesztelhetném. Jeremy eltöprengett.

– Vegyél valami finom édességet. Például süteményt. Vagy egy üveg bort.

– Nem is rossz. És van még egy ötletem... – vette fontolóra Cole. – Ha ügyesen csinálom, összejöhet a dolog.

– Úgy érted, Miss Gravesszel? – vigyorgott Jeremy. – Ami azt illeti, rád férne. Mikor is randiztál utoljára?

Cole arcáról lehervadt a mosoly. Legutóbb nagyjából egy éve hívott találkára valakit. Közvetlenül azelőtt, hogy az egész világa kifordult a sarkaiból.

Sikerült elkerülnie, hogy bárkinek is beszélnie kelljen erről az időszakról. Még Jeremy és Bran sem ismerték a részleteket.

– Régen – ismerte el. – De ha ezzel a nővel kezdenék, annak biztosan nem lenne jó vége. Mellesleg igazad volt, amikor azt mondtad, hogy nem sokat leszek a szigeten. Valakinek a cégeimet

is vezetnie kell.

A kis Rose időközben kiitta a cumisüvegét, így Jeremy a vállára tette, hogy büfizhessen.

– Tori mindjárt hazajön, nem maradsz itt vacsorára?

Cole az órájára pillantott, és megrázta a fejét.

– Bocs, de dolgom van. Mennem kell. Csókoltatom Torit. És kösz a kávét!

– Igazán szívesen. Vigyázz magadra! Remélem, hamarosan találkozunk!

Azzal Cole távozott. Az járt a fejében, hogy nem hagyhatja annyiban a dolgot, muszáj kibékítenie a szomszédasszonyát. Csak azért is megpuhítja Brooklynt! Nincs az a tüskés bozóttal benőtt kerítés, amely távol tartaná a lánytól!

2. FEJEZET

A szárazföldön töltött nap nem igazán nyugtatta meg Brooklynnt, így aztán elhatározta, hogy megpróbálja főzéssel elterelni a figyelmét. Nem főzött túl gyakran, de ilyenkor sokfélét, és mindenből több adagot. Aztán kiporciónozva lefagyasztotta az ételt.

Először halfasírtot sütött, ebből néhányat meghagyott aznap estére. Ha kinyit hozzá egy üveg nyáron eltett marinált zöldparadicsomot, tökéletes és ízletes vacsorája lesz. Aztán négy adag lasagnét is előkészített, majd kiment a kertbe, hogy kiválasszon egy tököt levesnek.

Miután mindent megsütött és megfőzött, úgy nézett ki a konyha, mint valami csatatér, Brooklyn azonban elégedetten nézett körül. A lasagnén a sajt lassan megpirult, és a házban finom, fűszeres illatok terjengtek. A pulton két vekni frissen sült kenyér is hűlt. A dagasztás segített a lánynak megszabadulni a Cole Abbott iránt érzett dühétől.

Fél tizenkettőkor kopogtak. Marvin felugrott a helyéről, és az ajtóhoz szaladt, de épphogy csak egyet vakkantott.

Nyilván Cole lesz az, gondolta Brooklyn, és nagyot sóhajtvá megtörölte a kezét. Udvarias mosolyt varázsolt az arcára, úgy lépett az ajtóhoz. Tegnap sikerült beszélnie egy ügyvéddel, de a nő időt kért. Azt mondta, mielőtt bármit tanácsolna, muszáj átnéznie a szerződéseket.

- Üdvözlöm! – köszöntötte udvariasan Cole, miután ajtót nyitott. – Békével jöttem.
- Ne mondja! – Brooklyn vágott egy grimaszt.

A férfi szó nélkül átadta neki a kezében lévő két papírzacskót.

- Az egyikben sütemény és bor van, az a magáé, a másikban egy kis finomság Marvinnak.
- Igazán figyelmes, köszönöm. Azt hiszem, ezek után az a legkevesebb, hogy behívom, igaz?

Félreállt az útból, ám titkon jól megnézte magának a férfit. Első látásra úgy tűnt, milyen lezserül öltözött fel, ám második pillantásra Brooklyn felismerte, hogy a pulóvere a legdrágább kasmírból készült, a cipője pedig kézzel varrott. Hiába, nem feledkezhet meg róla, hogy ez az ember dúsgazdag! Legutóbb a szeme sem rebbent, amikor Brooklyn belengette, hogy egymilliót kér a birtokért.

– Micsoda illatok! – kiáltott fel Cole, miután körbeszimatolt. – Hallottam, hogy maga művészi kézimunkával keresi a kenyerét, de a jelek szerint a konyhában is feltalálja magát.

Brooklyn nem szólt egy szót sem. Megfogadta, hogy bármilyen kedves lesz is a férfi, nem esik bele a csapdába, és nem hagyja elbűvölni magát.

Letette a papírzacskókat, és belekukkantott a nagyobbikba, amelyben egy gyümölcsös, könnyű fehérbort és egy becsomagolt citromtortát talált. Honnan a csudából tudta, hogy ez a kedvencem? – mérgelődött, de mondani csak ennyit mondott:

- Köszönöm. Igazán nem kellett volna.

– De igen. Miss Graves, az első két találkozásunk nem alakult valami jól, és ez az én hibám. Legutóbb például el kellett volna mondanom, hogy természetesen minden költséget vállalok, ami a kikötőátalakítást illeti. Hiszen én találtam ki, hogy bővítésre van szükség. És még valami: tudom, hogy nem örül túlzottan a jelenlétemnek, de biztosíthatom, hogy nem akarok önnek ártani. Semmilyen módon.

– Az előző tulajdonossal jól kijöttem – mondta Brooklyn. – Előtte pedig az egész sziget a nagyapámé volt. Amikor megbetegedett, a szárazföldre kellett költöznie, és mivel a gyógykezelése sokba került, kénytelen volt a földek nagy részét eladni Ernestnek. Benne teljesen megbíztam... amit magáról nem mondhatok el.

– Még nem – helyesbített komolyan a férfi. – De talán segít, ha elmagyarázom, mi a szándékom ezzel a hellyel.

– Rendben. Kérem, foglaljon helyet. Most van egy kis dolgom a levessel, de utána szívesen meghallgatom. – Brooklyn a tűzhelyhez lépett, levette a fedőt, és megkavarta a levest. – Kér egy kávét?

– Ó, igen, köszönöm. Tej és cukor nélkül.

A lány töltött egy bögre kávéét Cole-nak, aztán visszatért a tűzhelyhez, megkóstolta és ízesítette a levest, aztán pedig leturmixolta.

– Mi készül? – érdeklődött a vendég. – Nagyon jó illata van.

– Currys süttők-krémleves. Maga szokott főzni, Mr. Abbott?

A férfi felsóhajtott.

– Elhagyhatnánk végre a formaságokat? A nevem Cole.

– Jól van. – Brooklynnak nem nagyon volt kedve barátkozni az új szomszédokkal, de nem lehetett goromba vele, hisz éppen most nyújtott neki békejobbot. Lehet, hogy túlreagálta egy kicsit a kikötőben történeteket?

– Időnként előfordul, hogy főzök, de a tehetségem csak néhány ételre korlátozódik. A készételek felmelegítésében sokkal jobb vagyok.

A lány fújta egyet.

– Mindjárt gondoltam. Hadd találjam ki! Kizárólag magániskolákba járt, és részvénycsomagot kapott a születése alkalmából.

– Valami olyasmi – vont vállat Cole. – De azért ne irigyeljen nagyon. A pozícióm a cégnél magamnak kellett kivívnom. És éltem a kínálkozó lehetőségekkel.

– Szóval akkor nem csak szeszélyből vette meg a szigetet? Nem csak azért, mert ráunt az eddigi játékaira?

– Nem. Számos okom volt a terület megvásárlására. Ha érdekl, szívesen beavatom.

Cole belekortyolt a kávéjába, a lány meg az órájára pillantott. Majdnem dél volt.

– Mit szólna egy tányér leveshez? – kérdezte, és még mielőtt a férfi válaszolt volna, kivett két levesestálkát a szekrényből.

Pedig nem volt benne egészen biztos, hogy okosan teszi, ha meghallgatja a vendégét. Volt egy olyan érzése, hogy ez még veszélyes is lehet.

Cole maga sem értette, miért mesélt el mindent Brooklynnak, de valamiért fontos volt neki, hogy a lány megértse, és ne legyen rossz véleménnyel róla. Hogy megértse azt is, komoly tervei vannak, nem csupán játszózni akar a magánszigetével.

Brooklyn eléje tett az asztalra egy tányér fűszeresen illatozó süttők-krémleves, majd mellé rakott egy szelet kenyeret is.

– Szóval komoly tervei vannak. Meséljen! – biztatta, aztán ő maga is leült, és kanalazni kezdte a saját levesét.

– Hosszú történet, messziről fogom kezdeni. Néhány hónapja volt egy... nos, talán idegösszeomlásnak nem lehet nevezni, úgyhogy kiégésnek mondanám. Mióta az eszemet tudom, tizenkét órát dolgoztam naponta, az estéket és a hétvégét pedig bulizással töltöttem. Soha nem pihentem ki magam igazán. – Cole letört egy darabka kenyeret, és bekapta. – Ejha! Ez valami isteni...

– Szóval két végén égette a gyertyát – tért a tárgyra megint Brooklyn.

– Pontosan. És a testem egyszer csak besokallt. Egy reggel arra ébredtem, hogy szorít a mellkasom. Halálra rémültem.

– Szívroham volt? – Brooklyn megdöbbsent. – Szent ég, ilyen fiatalon! Hány éves is?

– Harmincöt. De nem, szerencsére nem szívroham volt, csak pánikroham.

– Hála az égnek! – Brooklyn belekanalazott a levesbe, Cole pedig követte a példáját.

– Ez is mennyei! – dicsérte meg az ételt. – Ízes és selymes... Bármelyik csúcsétterem étlapján megállná a helyét.

– A kókusztej a titok. A végén, amikor már megfőtt, akkor kell hozzáadni egy keveset – magyarázta Brooklyn, majd visszatért az előző témára. – A pánikrohamánál tartottunk.

– Igen. A barátom, Branson szerint annyi történt, hogy a testem jelezte, nyugalomra van szüksége. És én engedelmeskedtem, nem is tehettem mást, hiszen ki sem tudtam kelni az ágyból. Egyszerűen túlfeszítettem a húrt.

– És ezért megvette Ernest házát, meg a sziget nagy részét.

– Nem azonnal, később. – A férfi evett még egy kis levest. – Elég sok időre volt szükségem, mire tényleg felépültem. Közben rájöttem, hogy ha szántam volna egy kis időt magamra év közben, akkor elkerülhettem volna ezt a mélypontot. Keresni kezdtem egy helyet, ahol megtalálom a szükséges csendet és nyugalmat, és meg is találtam. – Széles mozdulattal körbemutatott. – A sziget eléggé félreeső helyen van, ugyanakkor közel a legjobb barátaim lakóhelyéhez. És elég nagy ahhoz, hogy másokat is elszállásolhassak itt. A „mások” alatt a cégem dolgozóit értem, akinek egyfajta „tudatos életvitel” szemináriumokat akarok itt tartani, hogy ők ne járjanak úgy, mint én. Hogy a karrierjük ne menjen az egészségük rovására. Ha minden jól megy, a későbbiekben akár külsősök számára is elérhetővé tehetem ezeket a tanfolyamokat.

– Az ötlet úgy általában véve tetszik – ismerte el Brooklyn. – Ugyanakkor nem örülnék neki, ha folyton idegenekbe botlanék a szigeten. Maga menedékhelyet akart kialakítani túlhajszolt menedzsereknek, ami igazán dicséretes. De ugye tudja, hogy a maga menedéke tönkreteszi az én kis paradicsomomat?

Erre Cole még nem is gondolt, pedig a lánynak tökéletesen igaza van. De hátha pontosan ez fogja meggyőzni Brooklynt, hogy jobban jár, ha eladja neki a földjét!

Cole hirtelen elkedvetlenedett. Rájött, hogy nem is lenne olyan jó, ha a lány eltűnne a szigetről.

– Erre nem gondoltam – vallotta be. – Magának ez az egész olyan, mintha idegenek tolakodnának be a privátszférájába. Nem ez volt a szándékom, higgycse el!

Brooklyn biccentett, de nem nézett rá. Olyan szomorúnak tűnt, hogy Cole önkéntelenül is átnyúlt az asztal fölött, és megfogta a kezét. A lány meglepetten felnézett, és a pillantásuk egybekapcsolódott. Aztán Brooklyn, mintha csak megégette volna magát, hirtelen elrántotta a kezét.

– Kér még egy kis levest? – kérdezte elfúló hangon, Cole azonban már fel is pattant a helyéről. Érezte, hogy legfőbb ideje távozni, ha nem akar még inkább megnyílni, és mindent elmondani neki.

– Köszönöm, nem. Most már mennem kell. Eredetileg tényleg csak azért jöttem, hogy békét kössek magával.

Brooklyn a mosogatóhoz vitte a tányérokat.

– Köszönöm, hogy egyedül állja a kikötő javítási költségeit. Ez igazán kedves magától.

A férfi lesöpört pár kenyérmorzsát a ruhájáról.

– Szeretném, ha tudná, hogy semmiképpen sem akarok magának rosszat. Nem célom, hogy tönkretegyem.

– Az anyagi helyzetem miatt ne aggódjon! – vágta oda fagyosan Brooklyn. – Van annyi pénzem, amennyi kell.

Ördög és pokol, megint elpuskáztam! – mérgelődött a férfi.

– Persze, persze – bólogatott engesztelően. – Csak arra gondoltam, hogy a váratlan kiadásoknak senki sem örül.

Marvin mentette meg a helyzetet, aki a férfi lábához simult, és behajtott a neki kijáró simogatást.

– Jó kutya – dűnnyögte Cole. – Ó, gyerekkoromban hogy örültem volna neked, Marvin!

– Szemmel látható, mennyire imádja a kutyákat – állapította meg Brooklyn, és a hangja érezhetően ellágyult.

– Az már igaz.

– És Marvin is szereti magát. Ha erre jár, nyugodtan térjen be egy simogatásra.

Az ajánlat annyira váratlanul érte a férfit, hogy eltátotta a száját.

– Ez komoly? Megengedi, hogy visszajöjjelek?

– A kutyák jót tesznek a léleknek, Cole – vont vállat Brooklyn. – Azok után, amiket elmondott nekem, úgy gondolom, ráférne magára egy terápiás állat. Marvin meg mindig örül a társaságnak. Apportírozni különösen szeret.

– Köszönöm a felajánlást. Egész biztosan élni fogok veled.

A férfi elbúcsúzott, aztán elindult hazafelé. Közben azon töprengett, vajon Brooklynnak mi oka

volt rá, hogy ezen a szigeten keressen menedéket. És hogy vajon Marvin egyfajta terápiás állat szerepet tölt-e be az ő életében is.

Fájdalmas volt a gondolat, hogy egy ilyen erős és független nő is összeomolhatott egyszer. Csak remélni tudta, hogy nem egyedül kellett összekaparnia magát, hanem volt segítségé.

Amikor Brooklyn újra meghallotta a helikoptert, mely leszállás előtt megkerülte a szigetet, tudta, hogy megérkeztek az első idegenek. Hátralépett az ablaktól, és visszatért a munkájához: a postára adandó csomagokat címezgette éppen.

Az utóbbi időszakban gyakran gondolt Cole-ra. Különösen arra a pillanatra, amikor a férfi megragadta a kezét. Történt valami akkor, legalábbis Brooklyn úgy érezte: mintha áramütés érte volna. És Cole pillantásából arra következtetett, hogy a férfi is hozzá hasonlóan meglepődött. Ami csak még bonyolultabbá tette kettejük viszonyát.

Sürgősen el kellett volna felejtene ezt a jelenetet, ám ehelyett újra és újra felidézte. Jobb lett volna pedig, ha gyűlölni tudja Cole Abbottot. A legutóbbi látogatásán azonban a férfi felfedte az emberi oldalát, és Brooklyn az akarata ellenére kezdte megkedvelni.

Gyorsan megrázta a fejét, hogy elhessegesse a nemkívánatos gondolatokat. Volt dolga elég, nem ért rá ábrándozni. Ma ismét ki kell mennie a szárazföldre, hogy a csomagjait postára adja, és a kedvenc fonalboltjába is el akart látogatni, mert csak ott tudta beszerezni azt a fajta különleges alpaka fonalat, amiből ilyenkor, karácsony előtt sok mindent készített.

Miután megjárta a postát, rábeszélte Delilah-t, a fonalbolt tulajdonosát, hogy ebédeljen vele a kikötőben. Végül hallevesre ültek be az egyik kifőzdében.

– Valahogy olyan más vagy, mint szoktál lenni – állapította meg Delilah ebéd közben. – Rég nem láttalak ilyen jókedvűnek. Valósággal ragyogsz.

Brooklyn csak remélni tudta, hogy nem pirult el nagyon.

– Imádom az őszt, te is tudod. Ez a kedvenc évszakom.

– Nem hinném, hogy csak erről van szó. – Delilah figyelmesen nézte. – Regisztráltál arra a randioldalra, amit ajánlottam?

– Nem, még nem – nevette el magát a lány. – És nem történt semmi különös. Leszámítva, hogy megismertem Ernest birtokának új tulajdonosát.

– Na és milyen? – faggatózott a barátnője. – Dúsgazdag, kövér és öreg?

– A dúsgazdag stimmel, a másik két jelző már kevésbé – mosolygott Brooklyn. – Harmincöt éves, és kimondottan jóképű.

– Ó! Csak nem egy románc van alakulóban köztetek?

– Ugyan, Del, nőj már fel! Az égvilágon semmi sincs köztünk. Nem is lehet, mert az év nagy részét New Yorkban tölti majd. Oda köti a munkája.

Maga is meglepődött, mennyire elszomorítja, hogy egész télen egyedül lesz a szigeten. Az nem érdekelte volna, ha nyáron magára marad, de a telek tényleg elég zordak voltak, olyankor nem lehetett kimozdulni a szigetről. Brooklyn sok estét töltött együtt Ernesttel meg Mariettával, kártyázva és beszélgetve.

– Szóval nemcsak gazdag, hanem jóképű és fiatal is. Megkérdezhetem, hogy akkor miért nem csapsz le rá? – képedt el Delilah. – Most miért vágsz ilyen arcot, hidd, el, nem akarok neked rosszat. Csak azt szeretném, ha boldog lennél! Ehhez persze nem elengedhetetlen egy férfi, de aggódom miattad. Azóta, hogy az a dolog történt veled, senkit sem engednél közel magadhoz.

Del egyike volt azon kevés embernek, akik ismerték Brooklyn történetét. Tudott a brutális rablásról, amelynek áldozatul esett, és amely megváltoztatta. Utána sokkal zárkózottabb lett, nehezebben bízott meg másokban. Terápiára járt, így képes volt élni a hátköznapi életét, de rá kellett jönnie, hogy számára a biztonság a legfontosabb dolog a világon. Kerülte a kockázatot, ha csak lehetett, és a szerelem a legkockázatosabb dolog a világon.

– A legrosszabb az, hogy félsz az élettől – folytatta Delilah. – De időnként találkozunk olyanokkal, akik kimozdítanak minket a komfortzónánkból. Hátha ez a férfi pontosan ezt teszi majd veled!

– Marvint már sikerült az ujjá köré csavarnia – ismerte el kelletlenül a lány. – Egy kis simogatás meg pár finom falat, és a kutyám a tenyeréből eszik!

– Nem csoda, ezzel engem is el tudna csábítani – nevetett Delilah. – De komolyra fordítva a szót: ha a fickó csak néhány hónapot tölt a szigeten, akkor pláne kezdhethél vele valamit. Aztán majd meglátod, van-e jövője a dolognak. Egy próbát mindenképpen megér, nem gondolod?

Brooklyn fülében sokáig visszhangoztak a barátnője szavai. Amikor késő délután hazatért a szigetre, először elpakolta a bevásárolt holmikat, aztán sétálni vitte Marvint. Az időjárás-előrejelzés esőt mondott, máris fojtósan párás volt a levegő, és meg-megélenkült a szél. A tenger, mely nemrég még simán csillogott, most szürkén, fenyegetően hullámzott.

Este befejezi a sálját, aztán átgondolja, amit Delilah mondott neki. Nem mintha annyira vágyott volna egy szenvedélyes kalandra. Ugyanakkor a barátnője ráébresztette, hogy nem jó ez a nagy magány.

Elgondolkodva emelte fel a botot, amelyet Marvin tett le a lábához, aztán megint elhajította, és továbbsétált a part mentén.

Amikor megtámadta a rabló, harmadéves egyetemista volt. Attól a pillanattól fogva már semmi sem volt ugyanaz, mint rég.

Az ég elsötétült, mire Brooklyn elhatározta, hogy visszafordul. Nem akart megázni, úgyhogy hívni kezdte Marvint. A kutya ugatása azonban szokatlanul messziről hallatszott. Kutatva körülnézett, és észre is vette a távolban az eb aranybarna bundáját a magas fűben. És azt is mindjárt látta, hogy nincs egyedül. Mellette Cole Abbott szálás alakja magasodott.

A férfi odaintett neki, miközben Marvin bolond örömmel ugrándozott körülötte.

– Elnézést. Sajnos eléggé nevetlen a kutyám – mentegetőzött Brooklyn, és csak remélni tudta, hogy nem pirult el.

– Nincs semmi gond. Mint már mondtam, imádom a kutyákat, és Marvin különösen kedves jószág. Gyerekkoromban nagyon szerettem volna egy négylábú barátot, de a szüleim nem engedték. Később aztán az internátusban meg már nem is lehetett volna, szóval kutya nélkül maradtam. De különben jó iskola volt a Merrick, ott ismertem meg a barátaimat, Jeremyt és Bransont. A mai napig nagyon közel állunk egymáshoz.

– Jeremy, az ingatlanügynök?

– Pontosan.

– És Branson...

– Branson Black.

Brooklyn nagyot nézett.

– A híres író?

– Igen, ő. – Cole nagyot nevetett a lány csodálkozó ábrázatán.

– Hogyhogy van ideje sétálgatni? – váltott témát Brooklyn. – Azt hittem, vendégei vannak. – Eldobta a botot a háza felé, ezzel próbálta a helyes irányba csalogatni Marvint.

– Tényleg vannak, de nem kell rájuk éjjel-nappal vigyáznom. Pillanatnyilag a kipakolással vannak elfoglalva, és próbálják túlélni, hogy elvettem tőlük a mobiljukat.

– Egészen egyedi kínzási módszerei vannak – nevetett a lány.

– Még küldhettek egy utolsó üzenetet, miszerint szerencsésen megérkeztek és jól vannak, ennyi. Mostantól fogva négy napig csak önmagukkal lesznek elfoglalva. Idő kell hozzá, hogy az ember ki tudjon szállni a mókuserékből, és ez az egész sokkal nehezebb, mint gondolnánk. Ma este a vacsoránál találkozom velük, aztán felmérem, ki hogyan boldogul.

– Érdekesen hangzik. – Közben elérték a keskeny ösvényt, mely levezetett a szigetet övező aszfaltozott útra. Csapkodni kezdett az eső.

– Egyértelműen romlik az idő – állapította meg Cole.

– Már délután is elég nagyok voltak a hullámok, amikor hazatértem a szárazföldről – bólogatott Brooklyn.

– Nem fél ilyenkor kihajózni a nyílt tengerre?

– Azóta közlekedem motorcsónakkal, hogy kilátok a kormánykerék mögül – somolygott a lány.
– Szóval nem ijedek meg egykönnyen. De ha rossz az idő, nem szoktam tengerre szállni. Olyankor otthon maradok, és egy pohár bort kortyolgatva az ablakból nézem az esőt.

– Jól hangzik. Nekem is lenne hozzá kedvem. Ehelyett öt felsővezetővel küzdök majd, akik mobilmegvonási tünetektől szenvednek.

Brooklyn nem tudta eldönteni, vajon csak képzelődik, vagy a férfi virágnyelven azt közölte vele, hogy szívesen vele töltené az estét.

Közben leértek a műútra, és mindketten önkéntelenül is lassítottak egy kicsit. Itt ugyanis el kellett válniuk. Cole jobbra ment, az udvarház felé, Brooklyn pedig balra, a saját házához.

– Csak még egy kérdés! – szólította meg a férfi, mielőtt elbúcsúzott volna tőle. – Nem tudja, ki gondozta Ernest kertjét? Van kertészem, aki már körül is nézett, de talált néhány olyan növényt, amit nem ismer. Szeretné felhívni az előző kertészt, hogy tanácsot kérhessen tőle.

– Engem nyugodtan hívhat. De akár át is jöhet.

– Ugyan, nem akarom ezzel is magát terhelni.

– Mástól pedig nem tudja megkérdezni, mert az elmúlt néhány évben én ápoltam Ernest kertjét. Én nyírtam a fűvet, én gondoztam a virágágyásokat, télen pedig én takarítottam a havat.

– *Maga?*

– Nem a két kezemmel, a garázsban van fűnyíró traktor és hókotró. Mindkettő kiválóan működik.

– De akkor is... Remélem, nem ingyen csinálta.

– Ingyen is megcsináltam volna, hiszen imádom a kert munkát, és Ernestnek nyilvánvalóan segítségre volt szüksége, mert nem győzte egyedül. Viszont ő mindig ragaszkodott hozzá, hogy kifizessen. Nem mintha rászorultam volna. Jól megélek a munkámból.

– Ezt örömmel hallom. Jut eszembe, a szakácsnőmnek ódákat zengtem a tökleveséről, mire ő kérte, hogy szerezzem meg a receptet.

– Hívjon fel nyugodtan, vagy akár ugorjon át hozzám. Mostanában otthon leszek.

– Köszönöm, Brooklyn. Ez igazán kedves magától.

A lány elgondolkodva nézett Cole-ra.

– Nincs mit. Én is szeretném, ha jól kijönnénk egymással.

Mondhatta volna azt is, hogy reméli, barátok lesznek. De tisztában volt vele, hogy az még nagyon messze van. A barátság, a bizalom kialakulásához sok idő kell. Különösen neki.

– Egészen biztos vagyok benne, hogy így lesz.

A férfi rámosolygott, és ettől egészen megváltozott az arca. Cole eleve jóképű volt, de a nevetőráncok különösen jól álltak neki. Brooklynnak feltűnt, hogy a szeme színe a fényviszonyoknak megfelelően változik. Tegnap még ragyogó égbék volt, most viszont inkább szürkébe hajlott.

Akár a tenger, gondolta Brooklyn. Ma sima és kék, holnap viharos és szürke...

– Menjen, szedje ráncba a vendégeit! Ki tudja, talán éppen az okostévén próbálnak rácsatlakozni az internetre.

– Nem tudnak, mert kikapcsoltam a wifit.

– Nahát, maga tényleg mindenre gondolt.

– Igyekszem. Különben elég sokat leszünk kinn, a szabadban – folytatta komolyan Cole. – A háza környékét azonban elkerüljük, nem akarjuk megzavarni a magányát.

– Ez igazán kedves, köszönöm.

Cole elbúcsúzott, aztán sarkon fordult. Brooklyn hosszan nézett utána. Igazából nem lett volna semmi kifogása ellene, ha Cole Abbott megzavarja a magányát.

Pedig egyáltalán nem hozzám való, gondolta. És mégis...

Nem tudott szabadulni a gondolattól, hogy egy próbát talán megérne a dolog.

Az itt-tartózkodásuk harmadik napjára a cége vezető tisztségviselői úgy kisimultak, olyan kipihentek lettek, hogy ez még Cole-t is meglepte. Ilyen sikerre ő sem számított. A friss levegő, a táj látványa, a testmozgás és nem utolsósorban a házvezetőnő, Raelynn pompás főztje megtette a hatását.

Az aznapi kétórás beszélgetőkör végeztével két kolléga sétálni ment a partra, egy harmadik a fitnesztermet látogatta meg, a többiek pedig úgy döntöttek, felfedezik a bennük rejtőző szakácsot, és segítenek Raelynn-nek a konyhában. Cole magára maradt, ám ez nagy elégedettséggel töltötte el. Neki is kedve támadt sétálni egyet, de nem a part felé indult, ugyanis már nem fáradt azzal, hogy hazudjon önmagának. A séta célja az volt, hogy találkozhasson Brooklynnal.

Miközben a lány háza felé vette az irányt, azon morfondírozott, milyen ürüggyel kopogjon be hozzá. De hiába törte a fejét, egyszerűen semmi érdemleges nem jutott eszébe, még akkor is tanácstalan volt, amikor már Brooklyn kapujához ért. Lehet, hogy okosabb lenne visszafordulni?

Ám nem tette, sőt. Továbbment, és bekopogott a bejárati ajtón. Bentről először kutyaugatást hallott, aztán léptek zaját. Végül kinyílt az ajtó. Brooklyn felkötötte hosszú haját, a farmerjén és a felsőjén is színes festékpöttyök virítottak. És a szag, amely körülölelte... Cole még sosem érzett ilyesmit.

– Elnézést, úgy látom, zavarok – kezdett nyomban mentegetőzni.

– Néhány napja gyapjút festek – magyarázta a lány. – Ezért érzi ezt a fura szagot. Bejön?

Cole kíváncsisága győzedelmeskedett. Gyapjúfestés kézzel? El sem tudta képzelni, hogyan kell azt csinálni.

Ekkor Marvin is feltűnt a gazdasszonya mögött. Már nem ugatott, barátságosan csóválta a farkát.

– Szia, Marv! – üdvözölte a férfi. – Nos, be kell vallanom, nagyon szívesen megnézném, hogy festik a gyapjút.

Brooklyn hátra kísérte, egy csupa üveg helyiségbe, mely a ház túloldalán volt. Eredetileg alighanem télikertnek szánták, de most dézsákkal volt tele, a dézsákban pedig különböző színű festékekben állt a gyapjú. Kicsivel odébb, faállványokon több adag gyapjú száradt.

– Ez az én kis festőüzemem – magyarázta Brooklyn, és a füle mögé simított egy kiszabadult tincset. – Rendszerint három-négy egymást követő napot töltök festéssel. A fonalak egy részét megrendelésre készítem, más részét pedig magamnak, hogy köthessenek belőle. Természetesen olyan színeket választok, amikről tudom, hogy kelendőek lesznek. – Az egyik állvány felé intett, ahol nagyobb mennyiségű élénkpiros gyapjú száradt. – Az az egyik legkapósabb szín. És idén kipróbálok valami újdonságot is. A „Csináld magad!” mozgalom jegyében kínálok egységcsomagokat, mindenféle színű fonalat és a munkadarab részletes leírását. Kíváncsi vagyok, ráharapnak-e a vevőim.

– Például milyen munkadarabét? – érdeklődött a férfi.

– Az egyik egy Mikulás-napi zokni. Tudja, amibe apró ajándékokat és édességeket szoktak rakni a gyerekeknek. Az egységcsomag tartalmazza a piros és fehér fonalat, valamint a leírást, amelynek alapján egy kevésbé gyakorlott kézimunkázó is el tudja készíteni a zoknit.

– Remek ötlet. Szerintem nagy sikere lesz. Most már csak egy kérdésem van: hogy lesz a gyapjúból fonal? – Cole-t tényleg érdekelte a dolog. Nagyon tetszett neki a lány lelkesedése, amikor a munkájáról mesélt.

– Ott, azon – mutatott egy fából készült, pedálos szerkezetre. – Az egy rokka. Azon készül a fonal. Akarja kipróbálni? Üljön oda mellé! Majd én hajtom, maga csak fogja a kész fonalat! – Azzal a pedállal hajtani kezdte a szerkezetet, és vezette Cole kezét, segített neki sodorni a fonalat. – Látja? Nem is olyan ördögösség!

A férfi próbált nem gondolni rá, hogy Brooklyn éppen hozzáér, de nem nagyon tudott elvonatkoztatni tőle.

– Gratulálok. Mostantól elmondhatja, hogy már fonni is tud! – nevetett rá a lány.

– Csodálatos, hogy kétkezi munkával elő tudja teremteni, amire szüksége van – bólogatott elismerően Cole.

– Hát igen. Ez tényleg nagy dolog, különösen, hogy a nagyanyám télikertjében van a műhelyem – felelte Brooklyn. – Ugyanakkor az is igaz, hogy nem vagyok nagyigényű, kevészel beérem.

Cole csodálattal nézte. A kezében még mindig ott volt a színes, csodálatosan puha fonal.

– Lehet, hogy furcsa lesz, amit mondok, de kicsit irigylem magát. Tudja, én alighogy kikerültem

az egyetemről, máris beszálltam apám cégébe. Aki hamarosan meghalt, úgyhogy onnantól minden felelősség az én vállamra nehezedett. Senki nem kérdezte meg tőlem, van-e kedvem átvenni a helyét a cég élén.

Brooklyn kivette a kezéből a fonalat, és az asztalra tette.

– Hát ez nem kis felelősség.

Cole bólintott.

– Egyik pillanatról a másikra lettem tizenkét nagyvállalat irányítója. És még csak apám sem volt mellettem, akitől tanácsot kérhettem volna.

Maga sem tudta, miért mondja el ezt a lánynak. Az újságok annak idején címlapon hozták az apja gyászjelentését, csakúgy, mint azt, hogy ő lett az új vezető. Cole azóta is rettegett, hogy kudarcot vall. És mivel egyáltalán nem volt biztos benne, hogy bárki megértheti a szorongását, általában nem beszélt erről senkinek.

– Mégis bátran elfogadta a kihívást, és azóta sikerült bizonyítania – mutatott rá Brooklyn.

– Szerencsére sok segítséget kaptam az igazgatótanácstól.

– Egészen addig, míg össze nem omlott.

– Igen. Egészen addig.

Akár meg is érinthette volna a lányt, annyira közel állt hozzá. És vágyott is rá, hogy megérintse. Elege volt abból, hogy mindig okosan cselekedjen. Azt akarta, hogy elragadják az érzései. Milyen jó lenne végre valami butaságot csinálni!

– Cole – suttogta a lány, és a férfi csak most döbönt rá, hogy már hosszú ideje egyre az ajkát bámulja.

– Egyáltalán nem olyan vagy, mint amilyenre számítottam – felelte Cole.

– Ami azt illeti, te sem. De ez akkor sem jó ötlet...

– Tudom. És fütyülök rá.

A testük már majdnem összeért. Cole átkulcsolta Brooklyn nyakát, finoman közelebb húzta, és óvatosan az ajkára tapasztotta a száját. Aztán mikor a lány visszacsókolta, nekibátorodott. Egyre mohóbban, egyre követelőbben csókolta. Tea-, fahéj- és vaníliaíze volt...

Aztán megálljt parancsolt magának, és eltolta a lányt. Félt, hogy túl messzire megy. Brooklyn minden ereje és határozottsága ellenére sebezhetőnek tűnt, így nem akart erőszakos lenni.

– Most mennem kell – törte meg a csendet. – Tudod, holnap elutaznak a vendégeim, és Raelynn nagyszabású vacsorával búcsúzik tőlük. Nem szeretnék elkésni.

Brooklyn homlokráncolva hátrált egy lépést.

– Cole, azt hiszem, ez nem jó ötlet. Bármennyire hízelgő is a vonzalmad, a jövőben szomszédok leszünk, szóval...

– Ez komoly? Azért tilos a csók, mert nem szándékozol eladni nekem a földedet?

– Így is mondhatjuk. – A lány a farmere zsebébe dugta a kezét.

– Őszinte leszek, nem örülök, hogy így látod. De ha ezt szeretnéd...

– Így van. Ezt szeretném. Ugyanakkor örülnék, ha kialakulna köztünk valamiféle baráti kapcsolat. Az jelentősen megkönnyítené mindkettőnk életét itt a szigeten.

– Mivel nem adod el nekem a földed. – Cole csak nehezen tudta megállni, hogy el ne vigyorodjon.

– Pontosan. Mivel nem adom el.

A férfi bólintott, de nem tudta megállni, hogy hozzá ne tegye:

– Ugye tisztában vagy vele, hogy az összeg, amit fizetnék, nemcsak egy modernebb és nagyobb házra lenne elegendő a szárazföldön, de még a vállalkozásodat is kibővíthetnéd belőle?

– De az a modernebb és nagyobb ház nem lenne az otthonom.

Cole nagyon is megértette, hogy ennyire ragaszkodik ehhez a földhöz. Ő is azonnal a szívébe zárta a szigetet, alighogy ideérkezett.

– Szóval nem kaphatom meg sem a házad, sem a csóкод. Nagyon úgy tűnik, hogy én leszek a legnagyobb vesztes ebben a történetben.

– Én is úgy látom.

Ördög és pokol, ez a nő flörtöl velem! – jött rá Cole.

– Ez esetben elő kell rukkolnom egy jobb ajánlattal – állapította meg. – Most tényleg muszáj mennem, de ígérem, visszajövök.

Brooklyn az ajtóhoz kísérte a vendégét.

– Holnap visszatér a helikopter – jegyezte meg a férfi. – Csak azért mondom, hogy meg ne ijedj az erős hangoktól. Sajnos még mindig ez a leggyorsabb módja az érkezésnek és távozásnak.

– Köszönöm a figyelmeztetést. És jó étvágyat a mai ünnepi vacsorához!

Cole legszívesebben meghívta volna, hogy tartson vele, hiszen így elodázhatta volna a búcsú pillanatát. Aztán mégis inkább elköszönt, és távozott.

A hét folyamán Brooklyn növekvő aggodalommal figyelte az időjárás-előrejelzést. Délkeletről hurrikán közeledett, ami megszokott dolog volt ebben az évszakban. Úgy tűnt, a vihar megkíméli az USA keleti partját, Új-Skócia azonban aligha ússza meg egykönnyen.

Egyelőre egyes erősségű hurrikánról beszéltek, ami talán nem tűnik komoly fenyegetésnek, de Brooklyn már megtapasztalta, milyen a százötven kilométer per órás szélerősség, amire az egyes fokozatú vihar képes. Egy ilyen szél komoly áramkimaradást okozhat, amit a lány áthidalhat ugyan generátorral, de ez esetben a vihar miatt hosszú ideig nem fog tudni kimenni a szárazföldre. Vagyis fel kell töltenie a készleteit élelmiszerrel.

Kötögetés közben épp azon töprengett, mi mindent kell bevásárolnia, amikor megszólalt a telefonja. Ismeretlen számról kereste valaki.

– Halló! – szólt bele a készülékbe.

– Üdv, Brooklyn, Cole vagyok.

– Honnan van meg a számom?

– Jeremytől kaptam. Tudod, neki azért kellett, hogy... szóval hogy az esetleges adásvétel ügyében beszéljen veled.

– Persze, értem. Nos, mi újság?

– Ma estére meghívtam a barátaimat a szárazföldről. Mindketten elhozzák a feleségüket is, Jeremy Torival érkezik, Branson pedig Jessicával, és arra gondoltam, miért lennék én az ötödik kerék? Nem lenne kedved átjönni és velünk tartani?

Akkor ez most egy randi, vagy csak arra vagyok jó, hogy ne tűnjön úgy, mintha egyedül lennél? – ütött szöveget a lány fejébe a kérdés.

– Vacsorázok a barátaiddal? – töprengett el. – De hisz egyiküket sem ismerem. Nem lesz furcsa, hogy odatolakszom közéjük?

– Nem, dehogy. Nagyon laza, kötetlen együttlét lesz. Most először jönnek át, amióta ide érkeztem. És mivel hamarosan ránk tör a vihar, hosszú ideig ez lesz az utolsó lehetőség, hogy lássuk egymást. – Mivel a lány érezhetően habozott, Cole hozzátette: – Nem sértődöm meg akkor sem, ha nem jössz. Tudom, hogy kissé hirtelen ötlet.

Brooklyn ennek ellenére pontosan tudta, hogy nem mondhat nemet. Elvégre milyen kifogással rukkolhatna elő itt, a szigeten? Nem hivatkozhatott arra, hogy más irányú kötelezettsége van.

– Jól van. Átmegyek. Végül is miért ne? – mondta lassan.

– Szuper! Hatkor már jöhetsz. A többiek nálam alszanak, szóval hosszú éjszakánk lesz, sok-sok alkohollal.

Ó, te jó ég, mibe egyezett bele? Kedélyes estét fog eltölteni három milliárdossal és a feleségeikkel? Ő, aki kétkezi munkát végez, és gyapjúszínezéssel, fonással meg kézi kötéssel keresi a kenyerét?

– Most már eszedbe se jusson visszalépni! – fenyegette meg tréfásan a férfi. – Szinte hallom, ahogy kattognak az agyadban a fogaskerekek.

– Nem, dehogy, ettől ne félj, fel sem merült bennem – vágta rá Brooklyn, mire mindketten nevettek.

– Remélem, jó éhes leszel. Raelynn kitesz magáért ma este.

– Vigyek valamit, amivel hozzájárulhatok a vacsorához?

– Csak magadat. Hatra állj készen. Kocsit küldök érted.

Azzal a férfi letette.

Brooklyn megcsóválta a fejét. Kocsit? Micsoda ötlet!

Azzal nyugtatgatta magát, hogy biztosan kellemes este lesz. Ha pedig mégsem, akkor elbúcsúzik és hazajön. Különben is, kíváncsi volt, hogyan rendezte be a házat Cole. Ernest idejében túl sötétek, komorak voltak a bútorok és textilek. Vajon Cole-nak hasonló az ízlése, vagy ő egészen más hangulatot teremtett a házban?

Letette a kötését, és fürdővizet engedett magának. A kádban ülve majd elmélkedik rajta, mit is vegyen fel. Most, hogy jobban belegondolt, rájött, akármilyen kötetlen vacsoráról van szó, mégiscsak randi lesz ez, hiszen Cole barátai is a feleségeikkel jönnek. Páros randi, ezt így hívják.

Ismét elöntötte a kétely, jól tette-e, hogy elfogadta a maghívást.

A levendulás fürdő segített neki egy kicsit ellazulni. Miután megtörölközött, szűk, fekete szövetnadrágot választott sötét rózsaszín kasmírpulóverrel, melyet ő maga kötött. A haját laza kontyba fogta, mert így jobban érvényesült a pulóver V-kivágása.

Noha az öltözete nem volt túlságosan ünnepi, a sminkjére nagy gondot fordított. Elsősorban a szemét hangsúlyozta, az ajkára csupán nagyon szolid rúzszt tett, és miután elkészült, hosszan szemlélte magát a tükörben. Olyan ideges volt, hogy a hasára kellett szorítania a kezét, hogy megnyugodjon. Ez csak egy vacsora, gondolta. *Meg aztán nem is leszünk kettesben...*

Kintről fura dudálás hallatszott, amit hirtelen nem tudott hová tenni. Amikor kinézett, Ernest egykori golfautóját pillantotta meg a háza előtt. A volánnál nem más ült, mint Dan, Raelynn férje, akit Cole kertészként és gondnokként alkalmazott. Nahát, a férfi komolyan gondolta, hogy kocsit küld érte! Brooklyn önkéntelenül is elnevette magát.

– Még nem vagyok teljesen kész, ki kell engednem a kutyámat – magyarázta. – Nem baj, ha egy kicsit várnia kell?

– Ugyan, dehogy. Tudok Marvinról, Cole rengeteget mesélt róla. Odáig van érte.

– Tényleg? – lepődött meg Brooklyn.

– Úgy tudom, Cole mindig is szeretett volna kutyát, de a szülei nem engedték. Apám szerint roppant steril háztartást vezettek – nevetett a férfi.

– Az apja szerint? Az apja is ismeri Cole-t?

– Annak idején sofőr volt Abbottéknál. A szüleim egy kis házban laktak a birtokon, én is ott nőttem fel.

És Cole felnőve őt és a feleségét fogadta fel, hogy legyenek a segítségére a szigeten? Ez igazán érdekes...

Brooklyn szeretett volna többet megtudni erről, de nem akart kíváncsinak tűnni. Elvégre lesz még ideje bőven, hogy kifaggassa Dant.

Miután Marvin visszatért a házba, beült a kis golfautóba, és elindultak Cole lakhelye felé. Néhány perc alatt odaértek, ami szerencse, mert a nap már lemenőben volt, és egyre hűvösebb lett. Dan a hívogatóan kivilágított épület előtt tette le a lányt.

– Csak szóljon, ha haza akar menni, Miss Graves, és én állok szolgálatára.

– Hívjon Brooklynnak, Dan. Kicsi ez a sziget ahhoz, hogy ilyen szertartásosan szólítsuk egymást.

– Rendben, Brooklyn! – mosolygott a férfi. – Akkor majd találkozunk. Jó szórakozást!

A lánynak eszébe sem jutott, hogy hazafuvaroztassa magát. Hiszen úgy ismeri a szigetet, mint a tenyerét. Majd hazasétál, és kész.

Ránézett a bejárati ajtóra. Régen mindig úgy ment be, hogy csak benyitott, bedugta a fejét az ajtón, és Ernest nevét kiáltotta. Most azonban nem tehette ezt, hiszen Cole-lal nem volt ilyen bizalmas viszonyban. Kénytelen volt az antik kopogtatót használni.